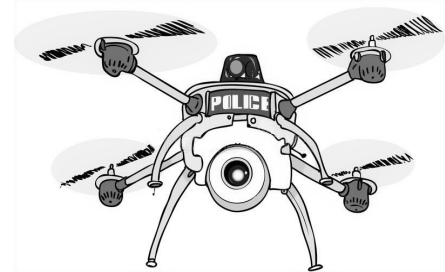

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Η πανδημία COVID-19 και η κρατική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης (με κύριο εργαλείο την καταστολή) ορίζει σε μεγάλο βαθμό την καθημερινότητα των τελευταίων μηνών. Στη νέα αυτή καθημερινότητα, οι πανεπιστημιακοί χώροι είναι πιο άδειοι από ποτέ και αυτό δίνει στην κυβέρνηση την ευκαιρία να υλοποιήσει τα πλάνα της γι' αυτούς, ελπίζοντας να μη συναντήσει αντιστάσεις. Η επιθυμία για **περαιώρω έλεγχο στους πανεπιστημιακούς χώρους** με κάμερες, ελέγχους εισόδου και πανεπιστημιακή αστυνομία ούτε ξαφνική είναι, ούτε και μας εκπλήσει. Μας ζάλισαν, άλλωστε, τα ΜΜΕ τους προηγούμενους μήνες για την «ανομία στα πανεπιστήμια», κατηγορώντας παράλληλα τα στέκια και τις καταλήψεις για ό,τι συμβαίνει στους πανεπιστημιακούς χώρους. Για εμάς είναι ξεκάθαρο ότι **οι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες και εξεγερσιακά γεγονότα δεν κρίνονται ως νόμιμα ή παράνομα, αλλά ως δίκαια και αναγκαία**. Όλη αυτή η προπαγάνδα αποσκοπούσε στο να στρώσει το έδαφος για το σχέδιο που θέλει τις ζωές μας ελεγχόμενες και τα πανεπιστήμια ακόμα πιο κερδοφόρα κι αποστειρωμένα και σε λίγο καιρό ιδιωτικά. Το σχέδιο που θέλει πανεπιστήμια μόνο για την ελίτ (αφού με την επιβολή ορίου φοίτησης όποιος/α δουλεύει σιγά μην προλάβει να τελειώσει τη σχολή) και τους πανεπιστημιακούς χώρους άδειους από ανθρώπους και κινήματα.

Ρόλος του ελληνικού (όπως και κάθε) πανεπιστημίου είναι η εξειδίκευση του εργατικού δυναμικού και η παραγωγή έρευνας μέσω της εν λόγω διαδικασίας. Έτσι, όταν η αγορά εργασίας έχει ανάγκη από εξειδικευμένους εργατές τα πανεπιστήμια εισάγουν περισσότερους φοιτητές (σε αντίθετη περίπτωση επιβάλλονται βάσεις εισαγωγής και χρονικά όρια φοίτησης) και όταν το κράτος ή κάποια εταιρία έχει ανάγκη από ερευνητικό έργο καλούνται οι φοιτητές να το παράξουν. Το τι είδους έρευνα θα είναι αυτή και πόσο χρήμα θα επιφέρει στο ίδρυμα εξαρτάται πάντα από τις μπίζνες των καθηγητάδων με το κράτος και τις διάφορες ιδιωτικές εταιρίες. Οι δύο τελευταίοι είναι οι αποδέκτες τόσο των αποτελεσμάτων της έρευνας όσο και του εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Η επιθυμία λοιπόν της κυβέρνησης να κάνει τα πανεπιστήμια πιο κερδοφόρα προϋποθέτει εταιρίες-επενδυτές που θα παρέχουν κονδύλια και εξοπλισμό στο ίδρυμα που με τη σειρά του (και την μεσολάβηση μεγαλοκαθηγητών) θα παράγει την ζητούμενη έρευνα. Προκειμένου, λοιπόν, να διασφαλιστεί η ακεραιότητα του εξοπλισμού και η ομαλή λειτουργία των ερευνητικών (ακόμα κι αν αυτά αφορούν την εξόντωση μεταναστών στα σύνορα ή την παρακολούθηση και χαρτογράφηση «ριζοσπαστικών συμπεριφορών») κρίνεται αναγκαία η **κοινωνική και πολιτική αποστείρωση των πανεπιστημιακών χώρων**.

Οι πανεπιστημιακοί χώροι για εμάς που δουλεύουμε, σπουδάζουμε ή απλώς κινούμαστε σε αυτούς δεν συνοψίζονται σε ένα στείρο ακαδημαϊκό περιβάλλον. Είναι χώροι κοινωνικοποίησης και πολιτικοποίησης. Χώροι όπου φοιτητές, εργαζόμενοι, άνθρωποι της γειτονιάς (και όχι μόνο) βγαίνουν τη βόλτα τους, αράζουν, συναντιούνται. Χώροι δημόσιοι, που θέλουμε να είναι ελεύθεροι και ζωντανοί. Στα ελληνικά πανεπιστήμια δραστηριοποιούνται στέκια, αυτοοργανωμένες ομάδες, σχήματα και καταλήψεις με πολιτική και πολιτιστική δράση.

Σε αυτά λαμβάνουν χώρα συνελεύσεις κι εκδηλώσεις. Είναι χώροι όπου ζυμώνονται ριζοσπαστικές ιδέες, και αποτελούν εφελθήρια κοινωνικών αγώνων και εξεγερσιακών γεγονότων. **Και αποστέρωση σημαίνει εξάλειψη όλων των παραπάνω.**

Οι νέες μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστήμια (αρχικά με την κατάργηση του ασύλου) χτυπούν όχι μόνο τα αγωνιζόμενα και καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας, αλλά και το σύνολο των ατόμων που χρησιμοποιεί τους δημόσιους χώρους των πανεπιστημίων. Αφήνουν θολό το τοπίο γύρω από το κατά πόσο θα επιτρέπεται η παρουσία των μη φοιτητών ή εργαζομένων στα πανεπιστημιακά campus. Εντάσσονται στη γενικευμένη καταστολή, αναδεικνύοντας τον ιδεολογικό ρόλο του πανεπιστημίου, τόσο με το πειθαρχικό δίκαιο (που θα προβλέπει διαγραφές φοιτητών ακόμα και για αντιγραφή) όσο και με την εξάπλωση της αστυνομοκρατίας (είτε υπάγονται στο πανεπιστήμιο οι νέοι μπάτσοι, όπως προτάσσουν οι πρυτάνεις, είτε στην ΕΛΑΣ). Με αυτόν τον τρόπο, αποτυπώνεται η προσπάθεια του κράτους για περεταίρω ισχυροποίηση απέναντι στους από τα κάτω.

Δεν είναι και καμιά ουτοπία οι δημόσιοι και άρα οι πανεπιστημιακοί χώροι. Αλλά υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για να τους κάνουν καλύτερους, που εναντιώνονται στις καταπιέσεις και τις εξουσιαστικές συμπεριφορές που αναπαράγονται μέσα σε αυτούς. Άνθρωποι που στέκονται αλληλέγγυα ο ένας δίπλα στην άλλη και καταφέρνουν, μέσω των σχέσεων που χτίζουν, να νιώθουν άνετα όταν κινούνται στους χώρους αυτούς. Άνθρωποι που διεκδικούν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Όπως οι εστιακοί φοιτητές του ΕΚΠΑ, ο αγώνας των οποίων καταστάληκε από το κράτος και τις πρυτανικές αρχές, κόβοντάς τους τη σίτιση και στέλνοντας τους τραμπούκους της ΕΛΑΣ να τα κάνουν λίμπα στις φοιτητικές εστίες. Θέλουμε οι μπάτσοι να μην πατήσουν το πόδι τους στα πανεπιστήμια γιατί ξέρουμε ότι όταν έρθουν θα είναι για να μας καταστείλουν, όπως έγινε στην κατάληψη της πρυτανείας του ΕΜΠ και στη συγκέντρωση στο κάτω πολυτεχνείο εν όψει της 17 Νοέμβρη. Άλλωστε ο ρόλος των μπάτσων δεν είναι άλλος από την προάσπιση των συμφερόντων κράτους και αφεντικών και τη διαιώνιση των ταξικών και κοινωνικών διαχωρισμών. **Γι' αυτό και όταν αποφασίσουν να πατήσουν το πόδι τους στα πανεπιστήμια θα μας βρουν μπροστά τους. Και θα είμαστε πολλοί και οργισμένες.**

ΟΥΤΕ ΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ, ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ,
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης - 93.8FM
Αυτόνομο Σχήμα ΗΜΜΥ
Ελευθεριακό Σχήμα Μεταλλειολόγων

